Dacia Aureliană

Revista românilor din Timoc

«Astra Română Pentru Banat, Porţile de Fier şi Românii de Pretutindeni»

Cont BCR Timişoara: *RO33 RNCB 0249022489120001*

Cod fiscal: 3981842

LXIII . **Dacoromânii de la Sudul Dunării**

De Sava I. Gârleanu

(*extras din Buletinul Bibliotecii Români, vol. VI(X)-1977-1978, Freiburg, Germania pp.57-66*)

Partea III

simbolul justiţiei

În observarea istoriei acestei regiuni nu trebuie să ne lăsăm derutaţi de actuala frontieră bulgaro-iugoslavă, care separă doar relativ scurt populaţia românească sud-dunăreană; aceasta se prezintă aici în perfectă continuitate geografică, după ce odinioară făcuse parte dintr'o singură unitate administrativ politică.

Aceast istorie a fost mai puţin cercetată şi nu e suficient de cunoscută. Românii din această regiune deasemeni sunt mai puţin cunoscuţi până în zilele noastre.

Bucla aceea caracteristică a Dunării ce se formează de la Porţile de Fier până la gura Timocului, pare a fi un gât îngust care nu permite să se vadă înlăuntrul vasului ai cărui umeri se lărgesc între Morava şi Lom, îngustându-se la baza sa, situat spre Niş, asemenea unei amfore antice. Situată încă şi astăzi înafara drumurilor de mare circulaţie, toată această zonă rămâne ascunsă privirilor şi, datorită acestui fapt şi românii de aci au putut fi observaţi mai greu chiar decât cei din Pind, care prin transhumanţă şi negustorie veneau mai des în contact cu lumea din afară.

Totul este aci arhaic, pare a purta pecetea deosebitului.

Se remarcă, înainte de toate, o reţea densă de ruine şi de urme ale aşezărilor din antichitate şi din epoca medievală.

De-a lungul Dunării, pornind dinspre vest, cetăţile romane, erau pe rând acestea. Viminacium, Cupae, Taliatae, Columbina, Lederata, Pincum, Ad Novas, Ducepratum, Clovra, Dorticum, Claudia, Decebalium, Ad Aquas; în partea bulgărească: Ratiaria, Bononia, Longina şi Seprecasas.

Numirile geografice actuale puse în paranteze dintre care unele păstrează ceva din forma lor antică, indică localităţi populate astăzi în întregime sau parţial (oraşele) de Români, cu excepţia a doua-trei cazuti când ele sunt populate numai de element etnic sârbesc, respectiv bulgăresc. Această lume românească trăieşte pe vestigii ale antichităţii, pe care de regulă le numeşte în graiul ei „cetate”.

Reţine atenţia Decebalium, denumire inexistentă la nord de Dunăre, purtând evident amintirea lui Decebal. Istoricii

români, trecând cu vederea fenomenele istorice consumate de partea cealaltă a Dunării şi realitatea etnică de acolo, nici n'au înregistrat existenţa unei asemenea denumiri, nicidecum lipsită de semnificaţie. În Evul Mediu această localitate era numită abreviat Deci. Nu mai puţin interesant este faptul că tocmai aici s'a găsit (1848) o lespede cu urmele împăratului Traian gravat pe ea. Ceva mai la nord de aci, la Brza Palanka (Aegeta), s'a găsit sculptura unui cap de dac. De aceasta, specialiştii români n'au binevoit să afle niciodată, în timp ce mai deunăzi făceau mare caz de „Importanţa" unui alt asemenea cap găsit la Atena.

Cap de dac

Cel mai interesant şi mai important vestigiu antic dezgropat în ultimii ani şi dezvelit în continuare prin săpături sistematice este palatul de la Gamzigrad, sat românesc situat în apropiere de oraşul Zaicear. Palatul, reşedinţă a împăratului Galerius, după cum se presupune, nu are în peninsulă rival decât pe acela a lui Diocleţian, de la Salona (Split). Acest palat cu cetatea lui pe o suprafaţă de 6 ha, a fost ridicat spre sfârşitul sec. III, adică relativ curând după retragerea lui Aurelian din Dacia în această regiune sud-Dunăreană, timoceană.

Bust Împărat Aurelian născut la Sirmium pe Sava, care a întemeiat Dacia Aureliană după năvălirea goţilor la 271.

De la această dată vor fi provinciile Moesia Superior, Podunavia şi provincia autonomă Margina anexată de Serbia la 1833.

Numele adevărat al acestei localităţi nefiind identificat cu certitudine, se presupune că ar fi vorba de Aureliana, la rândul ei neindentificată, sau cel mai probabil, este vorba de Romuliana după numele Romula al mamei lui Galerius, născută în această parte de loc. Când îi întrebi poe localnici, unde sunt ruinele săpăturilor arheologice, ei, cum îi vezi îmbrăcaţi în cămăşi cu râuri româneşti, răspund:

«Şetatea? Într'acolo!» Ei au fost aceia care din totdeauna au ştiut că pe platoul ce domina satul şi pe care unii îşi păşteau turmele iar alţii aveau parcele cultivate, a existat o cetate mare.

Istoricii din R.S.R. nu iau cunoştinţă nici de această mărturie asupra perioadei imediat postarueliene de natură

să sugereze nu puţine idei în legătură cu partea din romanitatea retrasă în Moesia Superior – Noua Dacie!

Dezinteresul lor rămâne consecvent şi în privinţa unei alte categorii de vestigii importante, de rândul acesta din perioada Evului Mediu, presărate şi acestea prin toată zona respectivă. este vorba anume de cel puţin nouă locaşuri bisericeşti, cu ruinele lor vizibile până astăzi, legate de activitatea călugărului Nicodim desfăşurată aici, înainte de a trece în Muntenia şi a înfiinţa acolo mănăstirile Voidiţa şi Tismana. Iată aceste lăcaşuri, cu datele elementare, câte s'au putut aduna pentru fiecare.

Lăpuşna sau Lăpuşan, mănăstire din haramul Sf. Nicolae, situată în apropiere de localitatea Lukova, la distanţă apreciabilă la vest de oraşul Zaicear. Zidită de Radu cel Mare vv. La 1501 şi zugrăvită prin osârdia unui anume cneaz local Bogoie cu soţia şi copii. Biserica este destul de ruinată, dar i se păstrează cupola de o înălţime impresionantă, ceea ce denotă, putem spune rolul ei de odinioară de catedrală a ţinutului. Cât priveşte numele ei curios, care se asociază cu acela al lui Al. Lăpuşneanu vv. menţionăm că o localitate cu această denumire există în Basarabia, fiind cunoscută ca târg de seamă încă din sec. al XV-lea; o altă localitate cu acest nume există în Bucovina; iar în Transilvania a existat chiart o „Ţară" numită Lăpuş, un afluent al apei Someşului, purtând acelaşi nume.

Krepicevaţ, mănăstire cu hramul Adormiţii Maicii Domnului, în ţinutul Cerna Reka, zidită tot de Radu vv. Şi ctitorită de pârcălabul acestuia pe nume Gherghina,

cunoscut ca atare şi după fresca de la mănăstirea Nucet din Muntenia. Această frescă, ce se mai păstrează încă, îl arată pe Gherghina în calitate de ctitor, împreună cu soţia sa Neaga, la rândul ei cunoscută de unele documente istorice româneşti. Pictura de la Krepicevaţ, încă bine conservată, prin subiectele şi trăsăturile deosebite ale frescelor ei, reprezintă un monument încă enigmatic, nelămurit, de arhitectură şi pictură în Balcani.

Krivi Vir, biserică cu hramul Bunei Vestiri, situată în acelaşi ţinut, Cerna Reka, atribuită şi ea lui Radu cel Mare, rămasă necercetată. Loziţa, mănăstire situată lânngă localitatea Zveszdan (nu departe de oraşul Zaicear), cu hramul Sf. Arhangheli, atribuită aceluiaşi domn, rămasă necercetată. Lăcaşul numit Zanievaţ, lângă satul sus amintit Zvezdan, atribuit lui Radu Vodă. Sumrakovaţ, l,ângă localitatea zidită de Radu vv.. Manastiriţa, cu hramul Sf. Treimi situată între Tekia şi Cladova.

Radu cel Mare

Întemeierea ei se pune în legătură cu Nicodim, însă inscripţia, acum dispărută, smintea de Raadu vv.vv. A slujit ca lăcaş până în secolul XVIII, când s’a năruit. De mamintit că nu departe de aci, la Sârbo—Vlaş, a existat o alktă mănăstirre veche în care a fost înmormântat Craiul Marcu, prinţul sârb pierit în

lupta de la Rovine. Biserica petruşa, situată în vestul Crainei Timocene, redă numele antic al locului „Petrus”. Forma fundamentului ei este foarte asemănătoarte cu cea de l Lăpuşna. Mănăstirea Bucovo, în apropiere de oraşul Negotin, cu hramul Ff. Nicolaie, există şi astăpzi. Întemeierea ei se pune pe seama călugărului Nicodim.

Vratna, mănăstirre situată înspre munţii Homolie, deasemeni atribuită lui Nicodim, terminată însă de Şerban Vodă la 1415. Arsă în 1813 şi reparată în 1817 de către oborcneazul autonom Stancu Carapancea de la Negotin. Călugăriţele din această mănăstire păstrează până astăzi tradiţia că lăcaşul lor are „mănăstire soră” în România (=Vodiţa).

Rakoviţa, cunosscudtă mănăstire lângă Belgrad. A fost zidită de Radu vv., după cum precizează Constantin Brâncoveanu vv. Îîntr-un act al său de danie către acesstă mănăstire, datat 1701.

Alte trei mănăstiri, ruinate: Blşace (sau Blatski), lângă Kobişniţa; Gârliştea, la sud de oraşul Zaicear şi Koroglaş, lângă Negotin – începuturile cărora au rămas obscure, dar, întrucât prezintă inscripţii neobişnuite, s’ar putea ca la rândul lor să se datoreze unor ctitori români.

Şi în Bulgaria la Kremicovo, există o veche mănăstire atribuită lui Radu vv.. Înscripţia ei neclară dă loc însă tălmăcirii de către bulgari ai numelui ctitorului, în sensul că n'ar fi vorba de vv. Român Radu, ci de un dregător local Radivoi. În oraşul Vidin, exsită o biserică cu hramul Sf. Paraschiva, zidit de Matei Basarab vv..

Numărul de 14-17 lăcaşuri enumerate, mărturii ale binefacerilşor creştineşti, este impresionant de mare scară îl raportăm la extinderea geografică a zonei, şi dacă ne gândim la vechimea lor – sec XV – XVI, fără îndoială tradiţia corespunde realităţii istorice, atunci când atribuie cele mai multe din aceste lăcaşuri iniţiativei unui domn al ţării Româneşti. Care au fost însă motivele acestei iniţiative româneşti, stăruitoare şi în a dura monumente de arhitectură bisericească pe acele meleaguri–Dunărene ? Credem cpă aci putem avea în vedere un motiv de ordin general şi altul de ordin partuicular.

În general, domnii români au sprijinit lumea ortodoxă din Balcani, îndeosebi de la căderea acesteia sub stăpânire otomană. În cazul de faţă va fi contribuit la aceasta şi o anumită conjunctură favorabilă. Au existat aci în Podunavia nişte interferenţe politice şi bisericeşti-culturale. Amintitul călugăr Nicodim a activat şi a înfiinţat mănăstiri în nordul Serbiei de azi, înaite de a se stabiliuli în Ţara Româneasdcă, unde îl ajută Radu cel Mare. Să ne amintim că acest domn muntean aduce în ţară pe tipograful Macarie de la Ţetinie şi acesta scoate tipărituri româneşti la Târgovişte, tocmai în vremea când peste Dunăre se construia Lăpuşna Este vorba adeci de nişte relaţii mai ramificate. Datorită acestora, Radu

cel Mare a fost cunoscut eposului sârbesc şi celui bulgăresc sub denumirea de Radu-beg (beg-prinţ, domn), întocmai cum e numit în tradiţia şi inscripţiile legate de întemeierea mănăstirilor din sudul Dunării. Aşa îl consideră şi Felix Kanitz, când în a doua parte a veacului trecut semnalează existenţa , în oraşul Zaicear, a unui conac vechi zis al lui „Radu-Beg”, edificiu existent de altfel şi în ziua de astăzi acolo sub această denumire. Am văzut că în apropierea acestui loc (la Zvezdan) tradiţia îi atribuie două mănăstiri.

Vestigiile acestea de arhitectură şi pictură românească medievală în regiunea timoceană s’au ruinat şi se ruinează în continuare, roase fiind de imperii. O mulţime dintre ele au fost cercetate de specialişti. Dintre Români, s’au ocupat de Lăpuşna H.G. Budeşti şi T. Balş.

Cu vreo 4 ani în urmă, un ctitor sârb dădea semnalul de alarmă într-o gazetă: Vestigiile mănăstirii Lăpuşna se prăpădesc din neglijenţă! Punându-şi problema numelui mănăstirii, curioase pentru mediul sârbesc, acel ctitor scria: „Denumirea acestei mănăstiri nu este lămurită; rădăcinile ei se găsesc însă desigur în dialectul locuitorilor de aci de origine română – Valahi ungureni”. Într-adevăr, nu numai Lăpuşna, ci şi majoritatea mănăstirilor enumerate se găsesc în apropierea localităţilor cu populaţie românească. Aceasta n’a lipsit în părţile locuitorilor nici la începutul sec XVI şi acesta a fost factrul deosebit care a stimulat iniţiativa venită din Ţara Românească. Radu cel Mare, ctitor al mănăstirilor celor mai de seamnă din ţara oblăduirii sale: dealul, Glavociul, Govora, Tismana, n’a ignorat necesitatea unei

asemenea opere şi în sudul Dunării, de la Belgrad până la Kremikovo, îndeosebi în locurile unde exista o populaţie românească şi unde el avea rosturi destul de precise, de vreme ce exista acolo un dregător al său, pârcălabul Gherghina.

Că pe acele meleaguri se găsea populaţie românească o atestă de la bun început actele noii stăpâniri otomANE, scoase la iveală de compatriotul nostru Nicoară Beldiceanu (paris) apoi de Dusanka Bojanic-Lukac (Belgrad), Bran. Djurdjev (Rarajevo), în parte şi de Bistra Cvetkova (Osfia).

Urmărind cronologic documentele otomane în cauză, constatăm că încă la 1467 sunt consemnate în cadilâncul Branicevo (anticul Viminacium) satele valahe Neligovina şi Zvizid. Tot din această vreme datează prima atestare otomană a existenţei şi aplicării legii valahe (vlaski zakon, ius valahium).

Recensământul sangeacului de Vidin din 1466 menţionează deja o serie de localităţi existente până astăzi, majoritatea româneşti.

La 1483, Vlahii în frunte cu primichiurii lor sunt atestaţi în ţinutul Vidin, care cuprindea o parte din Serbia.

La 1516 se reglementează obligaţiile Vlahilor din Branicevo şi Vidin, ei fiind organizaţi sub primichiurii lor. Ţinutul Fetislam (Cladova) este populat la 1530-35 de 179 familii de Vlahi, în vereme ce ţinutul Ţârna Reca Vlahii se

găsesc în majoritate.Se numpără aici 86 de sate de românii, aproape toate existente până în zilele noastre.

La a 1570 şi 1572 se confirmă autonomia locuitorilor sangeacului de Vidin sub cârmuirea fruntaşilor lor valahi tradiţionali, anume primichiurii şi chinezii. Dacă termenul de primichiur a dispărut cu timpul, după această dată, cel chinez a persistat, nu se spune, până acum vreo trei decenii, astfel numind Românii timoceni pe primarul satului.

Desigur că şi în alte acte otomane, din aceeaşi perioadă trecută aci în revistă, cât şi altele mai noi sunt date ca datare, care vor fi scoase la iveală pe măsură ce se vor cerceta arhivele otomane, vor fi de natură să complecteze informaţiile de care se dispune în prezent, sau vor aduce altele noi asupra populaţiei româneşti din ţinuturile sud-dunărene de care ne ocupăm. Pentru aceasta nu lipsesc relatări şi de altă natură, cum, sunt, însemnările cunoscutului călător Elvia Celebi, carte constată la 1666 că în cadilâncul Fetismal cu 70 de sate, se vorbesc limbile : bosniacă, turcă, turaniană şi valahă. Considerând că Turcii nu puteau constitui un procent mare din populaţia propriu-zisă, ei fiind prezenţi în administraţie, garnizoană şi întrucâtva în comerţ, şi că bosniecii vorbeau limba „bosniacă” (sârbă) rămâne că grosul populaţiei vorbea limba vlahă.»

<u>Note Critice</u>:

Teodor Baconschi (foto), ministrul de externe al României din capul locului a ridicat problema minorităţilor româneşti din Timoc, Serbia căutând să-i convingă pe interlocutori „să faciliteze” parcursul European al intrării Serbiei în U.E. rezolvând şi problemele românilor dintre Morava-Timoc încă nerecunoscând minoritate legală şi încă contestată din punct de vedere genetic.

Sârbii se fac că nu cunosc istoria şi au reuşit peste tot să se impună prin cuvântul «vlah» ca pseudonim sau poreclă veche a neamului românesc. Ei susţin că în Serbia nu sunt români, ci sunt vlahi, pe când noi ştim că toţi românii şi ceilalţi europeni, suntem în teritoriu numiţi şi rumâni şi vlahi iar oficialii sârbi nu ne învaţă istoria acum. Mai bine ar învăţa istoria proprie pe care nu o cunosc. Recurg la aceste „furtişaguri politice”, ieftine pentru a provoca confuzii şi pentru a opri parcusul istoric normal şi natural al dezvoltării unei minorităţi.

În ziua de 18.06.2010 de 3 ori am ascultat la radio actualităţi Bucureşti când s-a anunţat vizita excelenţei sale, ambasador Teodor Baconschi la Belgrad. Am ascultat cu

emoţie şi justificată spernaţă ştirea, deşi niciodată nu mi-am pus vreun temei în document diplomatic semnat de vreun stat de rit ortodox, care una spune şi alta face. Se spunea la radio că se va trece pe la Vârşeţ, şi se vor întâlni la Petrovaţ pe Mlava cu românii din Timoc, unde a răsărit un lider energic, impunător şi care spune tot pe faţă, ce fac sârbii cu românii din Timoc, dl. Dragan Demici.

A mai spus că se vor semna acte de dezvoltare culturală, diplomatul român făcând şi o donaţie Serbiei, drept recunoştinţă că vecinii noştri sârbi recunosc identitatea fraţilor noştri din Timoc.

Toate aceste informaţii care ne ungeau inima le-au primit cu scepticism, neavând încredere că sârbii sunt capabili de asemenea gesturi diplomatice în favoarea românilor din Timoc.

Am aşteptat să apară o ştire la televiziunea română sau sârbă. Nici în presă n-a apărut nimic, atât la români cât şi la sârbi, semn că sârbii au fost luaţi pe nepregătite, iar evenimentul a fost impus de împrejurări. Prin urmare, după ce a apărut acest articol în „Timoc Press”, abia atunci mi'am dat seama că şi aici a fost o păcăleală politică, pentru că o spun şi-am mai spus-o: sârbii genetic nu sunt capabili să administreze o minoritate şi să-i garanteze drepturile. De aceea, din nefericire a fost cum am crezut noi.

Ceea ce ni se părea mai interesant este faptul că deşi dl. Vuk Jeremici ni s-a părut un om sincer, deoarece declarase presei că va fi rezolvată problema şcolară şi culturală a românilor din Timoc-Serbia, pre care mulţi din România o credeau realizabilă, s-a văzut că erau vorbe goale; prietenia dintre dl. Traian Băsescu şi Bortis Tadici aparent cordială a

rămas o himeră, pentru că Dl Preşedinte Tadici se face că nu ştie despre existenţa rumânovlahilor din Serbia de răsărit. Astfel în prezent a rămas opinia publică din ambele ţări dezamăgită că mai există naţionalism şi ură împotriva neamului românesc în Serbia. Vuk Jeremici, n-a observat că dl. Preşedinte al Serbiei când a venit la Constanţa cu echipa de Fotbal a stat pe teren împreună cu dl. Băsescu. A fost întâmpinat şi onorat ca un şef de stat, chiar dacă sârbii în pofida faptului că i-au bătut pe români cu 2-1 au dat foc la stadion şi au ars vreo 250 bănci. Nu ştim ce i-a apucat şi ce le făcuseră românii? Cam aşa se scria în presă, însă cu atenţie, să nu se supere sârbii, că sunt oameni sensibili şi nu le trebuie mult.

Cu altă ocazie, preşedintele României, Traian Băsescu a făcut vizită la Belgrad şi s-a văzut la televizor când a ieşit din rândul delegaţiei, Tadici s-a despărţit de omologul său şi a intrat pe un teren de baschet să-şi arate măiestria, lăsându-l pe dl. Băsescu cu gura căscată de un asemenea gest pe care nu-l mai numim că şi aşa preşedintele Serbiei este supărat pe români pentru că în 1919 le-a luat întreg Banatul începând de la Porţile de Fier la Lipova, Arad, Timişoara ş.a.m.d..

Ei nu uită ruşinea pe care au păţit-o atunci când au fost alungaţi din Banat de armata franceză, căci dacă ar fi fost aramata română poate ar fi fost altceva, mai grav. Ori atunci când se terminase războiul în noiembrie 1918, ei nu s-au oprit la Budapesta să lupte cu răscoala comunistă a lui Belacun.

A urmat o întâlnire cu liderii politici din Banatul Sârbesc, destul de dezbinaţi şi alimentaţi cu ură din partea „fraţilor

sârbi”. Cu acest prilej dl. Ministru Baconschi a anunţat că se urmăreşte încheierea unui Memorandum, desigur cu scopul de a se îmbunătăţi relaţiile frăţeşti şi milenare.

Şi această vizită a Ministrului de Externe al României se pare că pentru sârbi n-are nici o semnificaţie, pentru că nu le aduce nici un folos; se vede că guvernanţii sârbi n-au avut vreo simpatie pentru această vizită din moment ce s-a interesat de românii din Timoc şi a mers chiar la ei la Petrovaţ pe Mlava, în timp ce sârbii nu le recunosc identitatea genetică şi se fac că în Serbia de răsărit trăieşte o minoritate abstractă, pe care o numesc vlahi de câteva decenii. Au avut grijă ca la recentele alegeri pentru consiliile minorităţilor naţionale să-i suspecteze şi să-i aresteze pe vreo 500 de căpetenii din diferite zone pe care i-au anchetat la mijlocul nopţii în scop de intimidare şi înjosire naţională; nu se ştia ce i-ar fi făcut în caz lui Slavomir Gvozdenovici, preşedintele tuturor sârbilor de peste hotare (din lume).

Sârbii au o imagine neclară asupra românilor din Serbia, pentru că nu vor să recunoască că toate recensămintele sârbeşti de aproape 100 de ani nu foloseau etnonimul de vlah că este o poreclă izvorâtă din năravul sârbesc care n-are de lucru şi vrea să ţină istoria în loc.

România, mai întâi trebuie să ţină o lecţie de istorie politicienilor sârbi să nu se compromită tot timpul, călărind pe această confuzie cu vlahii, pentru că toate etniile au şi câte o poreclă cum au şi sârbii cea de «sclavi, sclavini, şerbi», toate sinonime cu denumirea de robi sau slugi. Noi, românii cunoaştem aceste porecle sau denumiri istorice pasagere însă nu le folosim în scrierile noastre pentru că avem respect faţă de Serbia şi sârbi.

Până la urmă însă, dacă ministerul de externe şi minorităţi din Serbia nu ştie cum să gestioneze istoria minosrităţii româneşti în limitele bunului simţ, va trebui pornit un proces împotriva Serbiei, în primul rând, pentru crima de genocid şi etnocid; lucrul acesta este vizibil şi din aceea că sârbii n-au acceptat circulaţia cărţii româneşti, Bibliei româneşti, la românii din dreapta Dunării din Timoc. Prin urmare, interesul public nu este pentru ca Preşedintele ţării, primul ministru sau ceilalţi miniştri să se simtă bine, batjocorindu-i pe românii timoceni, ci pentru că vor să trăiască bine şi în libertatea rumânească, care i-a votat pe cei care îi asupresc.

Putem observa că suntem vecini cu sârbii de 177 de ani, de când s-au mutat în Timoc şi n-au permis, de atunci funcţionarea unei şcoli primare, biserici româneşti. Românii din Timoc deşi sunt o minoritate naţională, totuşi ca număr sunt încă mai numeroşi decât coloniştii sârbii în spaţiul lor baştină şi niciodată nu i-au contestat; în Serbia peste 150 de sate sunt curat româneşti, iar ca număr ei pot să fie estimaţi la aproximativ 500 mii de suflete şi nici azi nu există un Consulat la românii din dreapta Dunării din Serbia, nu există o Bibliotecă sau Centru Cultural care să le convină sârbilor.

De două ori Dl. Preşedinte Iliescu ne-a promis că îi va vizita pe românii din Timoc-Serbia, însă până acum nu s-a întâmplat nimic. Lucrul acesta l-a făcut actualul Preşedinte al României, Traian Băsescu, care a organizat o întâlnire chiar la piciorul podului împăratului Traian în ziua de 08. 08. 2009 în comuna Cladova din faţa Severinului. El s-a prins şi a jucat într-o horă a robilor români din Serbia, nu pentru că ar fi participat la un chef, nu de dragul puterii sârbeşti care îi ţine

de aproape 200 ani pe aceşti români înjugaţi la aşa numita robie sârbească, ci pentru ca să-i încurajeze pe români să ştie că acela este pământul strămoşilor noştri pentru care avem în spate o istorie şi o Românie cu un Parlament care trebuie să-i salveze.

Un român care a fost prins în hora preşedintelui Traian Băsescu a declarat cu lacrimi în ochi unui reporter că a trăit şi a văzut cu ochii lui pe «Părintele României şi al tuturor românilor» şi acum pate muri fericit. Chestiunea gravă este că Dl. Tadici se cuvenea să-l întâmpine pe Dl. Băsescu, indiferent de perioada dificilă politică pe care o travesrsează Preşedintele nostru. Mai trebuia să înţeleagă că dacă dânsul se interesează de cei 25 000 sârbi din Banatul românesc, le trimite ajutoare şi îi aduce la Belgrad ca preşedinte al tuturor sârbilor de peste hotare are dreptul şi România să se intereseze de fraţii ei de peste Dunăre, care n-au locuit pe un teren/teritoriu interzis de sârbi ci pe moşia lor strămoşească.

Deputatul sârb din Parlamentul României, Slavomir Gvozdenovici, care primeşte anual de la Guvernul român o subvenţie de cca. 1 milion de euro, pentru organizaţia sârbească din Banatul românesc, nu recunoaşte nici el, nici consulatul sârbesc din Timişoara şi nici chiar ambasada Serbiei la Bucureşti că există români în Serbia.

Vizita D-lui Băsescu este un gest plin de curaj, care a îndrăznit să-i viziteze pe românii timoceni, fără consimţământul sârbilor.

Aşa se explică că sârbii sunt proprietari peste românii din Timoc şi de aceea terenul este minat ca nimeni să nu cunoască ce învârtesc sârbii. Până atunci se va naşte cineva

care-i va chema să dea socoteală, pentru că românii timoceni sunt atât de înrobiţi încât n-au nici un drept, nici măcar asupra limbii, credinţei lor, munţilor lor, apelor lor şi bisericilor lor.

Sub romani cu 400 de ani î. Hr. robii sau sclavii, aveau mai multe drepturi puteau deveni liberţi şi în capitoliu se vindea presa timpului. Tot atunci aveau loc sărbătorile Saturnalilor, când după adunarea recoltelor sclavii deveneau liberi 3 zile, şi atunci ei îi puneau pe stăpâni să le spele picioarele.

Acelaşi obicei s-a întâlnit la summerieni, când o zi pe an sclavii inversau rolurile cu stăpânii lor, deci o zi sclavii deveneau liberi.

Este o diferenţă între mentalităţile locuitorilor din vremea sclavagismului şi astăzi când în Serbia poate fi omorât omul care cântă româneşte şi se comportă ca un român. (cazul cu românul care-şi sărbătorea ziua onomastică în cârciuma «Lagea» din Cameniţa Mică, 13 ianuarie 2008) Criminalul şi complicele său, preotul sârb din Mihailovaţ sunt liberi şi se plimbă liberi prin Belgrad purtându-se ca un fel de «eroi ai Serbiei», care au omorât un om pentru că îndrăznea să cânte româneşte în public. Numele lor se caută a se ţine secrete. Familia acestuia n-a avut curajul să se plângă procuraturii ca să nu păţească ceva. Nici procuratura nu s-a sesizat, neînaintând o plângere din oficiu de urmărire penală a celor 2 criminali, cum e procedeul clasic şi asta datorită fricii de răzbunare a celor care se află în fruntea statului, care pot să destituie sau să mute de la Negotin.

Deci se vede câtă libertate au sârbii faţă de români. Tragedia este că nici liderii românilor de acolo nu s-au

sesizat aşa cum le cerea demnitatea de oameni şi cetăţeni ai Serbiei.

Iată o probă indubitabilă care demonstrează incapacitatea statului Serbiei de a administra o minoritate ingrată şi idezirabilă; până când se vor afla aceste crime nepedepsite de către Europa şi Tribunalul Internaţional, noi, robii acestui pământ sfânt jurăm că nu vom uita înjosirea şi batjocura la care suntem supuşi de 177 de ani.

P.S.:Cerem scuze cititorilor cititorilor pentru întreruperea fortuită de două săptămâni.

Doi romani şi un sclav.

Avem în curs de publicare o carte de istorie a românilor din Dacia Aureliană, pentru care vă rugăm, fie pe cei din sudul Dunării, fie pe ei din nordul Dunării să ne trimită fotografii, hărţi vechi, documente dintre cele mai reuşite ca să le putem folosi în cartea de istorie.

16.04.2012 CRISTEA SANDU TIMOC

ASTRA ROMÂNĂ, P-ţa Victoriei nr.3, corp II, ap. 14, Timişoara, România.
astra_romana_timisoara@yahoo.com
http://astraromana.wordpress.com
Rugăm călduros cititorii să urmărească site-ul www.timocpress.info, al fraţilor noştrii din Timoc Serbia, de unde veţi obţine imagini şi ultimele ştiri despre persecuţia românilor. Vă mai rugăm pe toţi să nu ne uitaţi şi să ne trimiteţi e-mail-ul prietenilor şi al tuturor celor care au e-mail-uri în fiecare sat. Noi facem toate aceste proceduri continuu, săptămânal şi gratis. Pentru donaţii:
Cont BCR Timişoara: ***RO33 RNCB 0249022489120001***
Cod fiscal: 3981842 Timişoara-România

Dumnezeu să vă dea sănătate!